

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VII. De damnis quæ notitiæ supernaturalium rerum inferre possunt animæ, si sese super illas reflectat. Eorum numerus proponitur, & hoc loco de primo agitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

citatis, & dispositionis in se habet ad intrādum, in fidei abyssum, in quo cætera omnia absorbentur. Nam (sicut iam explicauimus) nulla forma vel notitia supernaturalis, quæ memoriæ obijci possit est Deus, nec vllam cum Deo proportionem habet, nec potest esse proximum medium vnionis: ab omni autem eo, quod non est deus, euacuari debet anima, vt ad Deum tendat: ergo etiam memoria ab omnibus istis formis, & notitijs sese expedire debet, vt vnatur Deo, modo quodam spei perfectæ, ac mysticæ; Omnis quippe possessio, spei contraria est. *Quæ* (sicut ait S. Paulus) *eorum est, quæ non possidentur: est autem fides sperandarum substantiarum, argumentum non apparentium.* Vnde quanto magis memoria se expoliat, & possessione priuat, tanto plus spei istius habet: & quo plus spei adepta est, tanto amplius huius vnionis cum Deo particeps est.

Secundum euacuatio nis memoria me suam conferretur ei vnio diuina.

Quantum enim ad Deum spectat, quò plus Anima sperat, eò amplius obtinet: tunc autem amplius sperat, quando (sicut dixi) se magis omni possessione denudat: quando autem perfecte sese omni possessione priuauerit, perfecte etiam habebit possessionem Dei, qualis in hac vita in vnione diuina obtineri potest. Verum multæ reperiuntur animæ, quæ sapore dulcedineque memoriæ in notitijs cærete recusant, & idcirco ad summam possessionem, integramque dulcedinem non pertingunt: nam qui non renunciat omnibus quæ possidet, nequit esse Christi discipulus.

C A P V T VII.

De damnis, quæ notitia supernaturalium rerum inferre possunt animæ, si sese super illas reflectat. Eorum numerus proponitur, & hoc loco de primo agitur.

Quinq̄ue damnorum generibus subiacet spiritualis, si sibi attrahit, seque per reflexionem ad notitias istas ac formas, quæ illi imprimuntur rerum, quas supernaturaliter experitur, conuertit.

Primum est quia multoties fallitur, vnum pro alio accipiendo.

Secundum, quia est in occasione proxima in præsumptionem, vanitatemque collabendi.

Tertium, quia magnam habet dæmon ansam, ad eum medijs apprehensionibus istis decipiendum.

Quartum est, quia vnionem cum Deo in spe præpediunt.

Quintum, quia vt plurimum abicidit de Deo sentire, & iudicare faciunt.

Quantum ad primum nocenti genus spectat, clare illud patet. Si nempe spiritualis homo ad dictas notitias formasque sese reflectat, multoties illum in suo de illis iudicio decipiendum.

Cum enim nemo perfecte scire possit res, quæ naturaliter in sua imaginatione fiunt, nec certum integrumque de illis formare iudicium; multò minus illud ferre poterit de supernaturalibus rebus, quæ nostram excedunt capacitatem & raro eueniunt. Vnde pluries diuinas esse res arbitrabitur, quæ tamen phantasiæ ipsius opus erunt. Interdum etiam ea, quæ à Deo promanant, à Dæmone proficisci credit, quæ verò à Dæmone, tanquam diuina complectetur. Creberrimeque remanebunt ipsi formæ & notitiæ vehementer impressæ bonorum vel malorum alienorum, vel etiam propriorum, & aliæ eiusdem generis figuræ illi olim representatæ, quas certissimas ac verissimas arbitrabitur, erunt tamen mera mendacia, & falsitates.

Aliquando etiam veræ certæque erunt,

Ab omni eo quod non est Deus euacuari debet anima, vt ad Deum tendat.

Hab. 11. 7.

Quæ (sicut ait S. Paulus) *eorum est, quæ non possidentur: est autem fides sperandarum substantiarum, argumentum non apparentium.* Vnde quanto magis memoria se expoliat, & possessione priuat, tanto plus spei istius habet: & quo plus spei adepta est, tanto amplius huius vnionis cum Deo particeps est.

Secundum euacuatio nis memoria me suam conferretur ei vnio diuina.

Quantum enim ad Deum spectat, quò plus Anima sperat, eò amplius obtinet: tunc autem amplius sperat, quando (sicut dixi) se magis omni possessione denudat: quando autem perfecte sese omni possessione priuauerit, perfecte etiam habebit possessionem Dei, qualis in hac vita in vnione diuina obtineri potest. Verum multæ reperiuntur animæ, quæ sapore dulcedineque memoriæ in notitijs cærete recusant, & idcirco ad summam possessionem, integramque dulcedinem non pertingunt: nam qui non renunciat omnibus quæ possidet, nequit esse Christi discipulus.

C A P V T VII.

De damnis, quæ notitia supernaturalium rerum inferre possunt animæ, si sese super illas reflectat. Eorum numerus proponitur, & hoc loco de primo agitur.

Quinq̄ue damnorum generibus subiacet spiritualis, si sibi attrahit, seque per reflexionem ad notitias istas ac formas, quæ illi imprimuntur rerum, quas supernaturaliter experitur, conuertit.

Primum est quia multoties fallitur, vnum pro alio accipiendo.

Secundum, quia est in occasione proxima in præsumptionem, vanitatemque collabendi.

Tertium, quia magnam habet dæmon ansam, ad eum medijs apprehensionibus istis decipiendum.

Quartum est, quia vnionem cum Deo in spe præpediunt.

Quintum, quia vt plurimum abicidit de Deo sentire, & iudicare faciunt.

Quantum ad primum nocenti genus spectat, clare illud patet. Si nempe spiritualis homo ad dictas notitias formasque sese reflectat, multoties illum in suo de illis iudicio decipiendum.

Cum enim nemo perfecte scire possit res, quæ naturaliter in sua imaginatione fiunt, nec certum integrumque de illis formare iudicium; multò minus illud ferre poterit de supernaturalibus rebus, quæ nostram excedunt capacitatem & raro eueniunt. Vnde pluries diuinas esse res arbitrabitur, quæ tamen phantasiæ ipsius opus erunt. Interdum etiam ea, quæ à Deo promanant, à Dæmone proficisci credit, quæ verò à Dæmone, tanquam diuina complectetur. Creberrimeque remanebunt ipsi formæ & notitiæ vehementer impressæ bonorum vel malorum alienorum, vel etiam propriorum, & aliæ eiusdem generis figuræ illi olim representatæ, quas certissimas ac verissimas arbitrabitur, erunt tamen mera mendacia, & falsitates.

Aliquando etiam veræ certæque erunt,

runt, illas tamen falsas autumabit: quamuis hoc mihi tutius videatur; solet quippe id ab humilitate proficisci. Et dato calu illum circa earum veritatem non aberrare: falli tamen poteris in illarum qualitate, existimationeque, iudicando id quod parum est, multum esse, quod autem reuera multum, parum. Circa qualitatem etiam illarum decipi potest, existimando illud, quod in imaginatione fouet, esse talem vel talem rem, & tamen non erit nisi talis, vel talis. *Ponentes vt dicit Isaias, tenebras lucem, & lucem tenebras; amarum in dulce & dulce in amarum.* Postremo iam quod in vna re non fallatur, prodigium simile erit si non decipiatur in alia: licet enim nolit determinatum de illis iudicium ferre, factis est, quod illud applicet aliquo modo, eas magnificando, vt ad minus passiuè resisteret illi aliquod damnum, etsi non huius generis, de quo nunc agimus, saltem aliquod ex quatuor mox recensendis.

Id ergo, quod spirituali homini faciendum est, ne in istud labatur damnum, ne inquam circa proprium iudicium suum decipiatur est, nolle applicare iudicium ad investigandum quidam illud sit, quod habet ac sentit: vel certe qualis nam erit talis vel talis visio, noticia, aut sententiam: sed neque ista nosse de se dederet, neque magnipendar, nisi vt Patri suo spirituali illa recensere possit, vt ab eo instruat, qualiter memoriam ab illis apprehensionibus debeat exinanire, vel quidnam in aliquo euentu, cum hac ipsa nuditate, agere magis expediat. Siquidem quidquid ipsa in se sint, neque eunt illum tantum ad amorem diuinum promouere, quantum minimus actus viue fidei, & spei, qui in vacuitate omnium istorum exercetur.

CAPVT VIII.

De secundo detrimentorum genere; periculo videlicet in propriam labendi estimationem, & presumptionem vanam.

Supernaturales memorie apprehensiones iam explicatae, spiritualibus etiam vitis non mediocri sunt occasio, si illas magnificent, in presumptionem aliquam, vel vanitatem incurrendi. Nam quemadmodum ille, qui nihil horum experitur, plurimum ab huius vitij precipitio abest, cum nihil in se vnde presumat animaduertat; ita est contra ille, qui istis fruatur, insignem præ manibus occasionem habet existimandi se iam aliquid esse; si quidem communicationibus illis supernaturalibus reficitur. Licet enim non inficiet posse eum Deo illa attribuire, illique referre gratias, se indignum reputando; his tamen minime obstantibus, quædam occulta satisfactio, illiusque supernaturalis communicationis, ac sui ipsius æstimatio in spiritu remanere solet, ex quibus imperceptibiliter magna solet spiritualis superbia oriri. Quod ipsi optime agnoscere possunt, ex displicentia, quæ illis subrepat, & animi alienatione, quam sentiunt ab ijs, qui eorum spiritum minime laudant, neque res illas, quas ipsi experiuntur magnificari, nec non ex afflictione, quam sentiunt dum alijs easdem res, vel etiam præstantiores euenire cogitant, vel audiunt. Quæ omnia ex occulta æstimatione & superbia prodeunt, illi tamen haudquaquam animaduertunt, illa se vsquequaque infectos, Arbitrantur

R 2

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

*Imperceptibiliter spiritualis superbia subrepare solet.**Vnde hac superbia cognosci possit?*